Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru k a) návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech

[COM(2018) 378 final – 2018/203 (COD)]

a k b) návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech („doručování písemností“)

[COM(2018) 379 final – 2018/204 (COD)]

(2019/C 62/09)

Zpravodaj: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Konzultace	a) Evropský parlament, 10. 9. 2018
	b) Evropský parlament, 10. 9. 2018
Právní základ	Článek 304 Smlouvy o fungování Evropské unie
Odpovědná specializovaná sekce	Jednotný trh, výroba a spotřeba
Přijato ve specializované sekci	2. 10. 2018
Přijato na plenárním zasedání	17. 10. 2018
Plenární zasedání č.	538
Výsledek hlasování	184/0/9
(pro/proti/zdrželi se hlasování)	

1. **Závěry a doporučení**

1.1. EHSV bere plně na vědomí návrhy Komise týkající se změny nařízení o dokazování a nařízení o doručování písemností.

1.2. EHSV vyzývá Komisi, aby vzala v úvahu připomínky k návrhům uvedené v tomto dokumentu, konkrétně odstavce 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.9, 5.10, 6.3, 6.4. a 6.6, neboť bez autentického soudního prostoru nelze plně využívat základních svobod jednotného trhu.

2. **Souvislosti**

2.1. S cílem vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii (EU) stanoví článek 81 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) základy pro rozvoj tzv. „justiční spolupráce v občanských věcech“ pro záležitosti s přeshraničním dopadem, neboť uděluje EU pravomoci, které ji zmocňují k přijetí opatření za účelem sbližování právních a správních předpisů členských států.

2.2. Je-li to pro správné fungování vnitřního trhu nezbytné, stanoví se právní předpis týkající se přijímání opatření, která zaručí vzájemné uznávání (mezi členskými státy) soudních a mimosoudních rozhodnutí, jejich provádění a spolupráci při dokazování.

2.3. Za účelem regulace justiční spolupráce mezi členskými státy nahradila EU systémy vycházející z haagských úmluv schválením těchto právních nástrojů:

2.3.1. nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ([1]) o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech, které bylo schváleno z podnětu Spolkové republiky Německo (dále jen „nařízení o dokazování“) a jež se uplatňuje ve všech členských státech s výjimkou Dánska.

2.3.2. Toto nařízení zřizuje systém na úrovni EU pro přímé a rychlé předávání a vyřizování žádostí o dokazování mezi soudy a stanoví přesná pravidla, pokud jde o formu a obsah takových žádostí. Zavádí systém přímých dvoustranných kontaktů mezi soudy, který nahrazuje předchozí systém, podle něhož soud jednoho členského státu odesílal žádosti ústřednímu orgánu jiného členského státu.

2.3.3. nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ([2]) o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (dále jen „nařízení o doručování písemností“), které se uplatňuje ve všech členských státech ([3]).

2.3.4. Toto nařízení se použije na občanské a obchodní věci, kdy musí být soudní nebo mimosoudní písemnost zaslána z jednoho členského státu do druhého za účelem doručení v druhém členském státě. Nevztahuje se však na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání nebo opomenutí při výkonu státní moci *(acta iure imperii)*.

2.4. EHSV vždy vyjadřoval podporu vytvoření společného prostoru svobody, bezpečnosti a práva v EU, což mimo jiné znamená přijetí opatření v oblasti justiční spolupráce a občanských věcí, která jsou nezbytná k tomu, aby se občané a podniky nesetkávali s překážkami nebo nebyli odrazováni při uplatňování svých práv z důvodu nesouladu či složitosti soudních systémů členských států.

2.5. V každém případě je za účelem vytvoření evropského soudního prostoru nezbytné zlepšit spolupráci mezi soudy, a tudíž zjednodušit a zrychlit formální náležitosti s cílem odstranit nefunkční prvky a zpoždění.

3. **Návrhy Komise**

3.1. Návrhy Komise mají upravit stávající nařízení v oblasti dokazování a doručování písemností.

3.2. *Návrh změny nařízení o dokazování*

3.2.1. Návrh usiluje o zlepšení fungování prostoru svobody, bezpečnosti a práva a vnitřního trhu tím, že zlepší a zrychlí přeshraniční dokazování.

3.2.2. Snaží se nařízení přizpůsobit technickému vývoji, přičemž využívá výhod digitalizace a stanoví povinnost, aby komunikace a výměna dokumentů probíhaly standardně elektronicky a respektovaly ochranu údajů a soukromí, aniž by v důsledku toho byla omezena procesní práva stran. Tento systém by proto měl zahrnovat decentralizovanou strukturu, která umožní komunikaci přímo mezi jeho koncovými uživateli.

3.2.3. Návrh podporuje využívání moderních způsobů dokazování, jako jsou videokonference, pokud je třeba vyslechnout osobu, jež se nachází v jiném členském státě. Měl by zajistit vhodnější, častější a rychlejší využívání přímého dokazování při výslechu svědka, znalce nebo strany, pokud mají tyto osoby bydliště v jiném členském státě.

3.2.4. Odstraňuje právní překážky bránící přijímání elektronických (digitálních) důkazů. Návrh stanoví vzájemné uznávání digitálních důkazů. Tím se sníží zátěž pro občany a podniky v řízení a omezí se počet případů, kdy jsou elektronické důkazy odmítnuty.

3.2.5. Navrhuje řešení problematiky odlišných výkladů pojmu „soud“, který v současnosti není v nařízení o dokazování definován. Návrh se snaží odstranit s tím spojenou nejistotu.

([1]) Nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 (Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 1).
([2]) Nařízení (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o zrušení nařízení (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 79).
([3]) Podle tzv. „paralelní dohody“ s Dánskem (Úř. věst. L 300, 17.11.2005, s. 55). Spojené království a Irsko oznámily dříve v souladu s článkem 3 Protokolu č. 21 Smlouvy, že si přejí podílet se na přijetí a uplatňování obou nařízení.

3.2.6. Návrh je v souladu s ostatními nástroji EU v oblasti justiční spolupráce v občanských věcech a není jím dotčena výměna informací mezi orgány v oblasti uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské odpovědnosti ([4]) ani ve věcech vyživovacích povinností ([5]), a to i tehdy, pokud tyto informace mají důkazní hodnotu, takže si dožadující orgán může zvolit nejvhodnější metodu.

3.2.7. Upravuje možnost dokazování prostřednictvím diplomatických úředníků nebo konzulárních zástupců jednoho členského státu na území jiného členského státu a v oblasti, v níž vykonávají své funkce, aniž by bylo nutné žádat ústřední orgán nebo příslušný orgán uvedeného členského státu.

3.2.8. V zájmu zajištění vzájemného uznávání digitálních důkazů by těmto důkazům získaným v jednom členském státě v souladu s jeho právem nemělo být odepřeno uznání jako důkazů v jiných členských státech pouze z důvodu jejich digitální povahy.

3.2.9. Za účelem úprav jednotných formulářů v přílohách nebo jejich aktualizace se stanoví přenesení pravomoci na Komisi podle článku 290 SFEU.

3.3. *Nařízení o doručování písemností*

3.3.1. Jeho pravidla se zaměřují především na stanovení jednotných způsobů zasílání písemností z jednoho členského státu do druhého pro účely doručení těchto písemností v tomto druhém členském státě. K tomu byla obzvláště užitečná zkušenost s uplatňováním současného nařízení a s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (SDEU) týkající se tohoto tématu.

3.3.1.1. Mění se jeho oblast působnosti, ačkoli v případě ustanovení o mimosoudních písemnostech zůstává zachováno stávající znění. Ohledně soudních písemností se návrh naopak uplatní na všechny situace, kdy má adresát bydliště v jiném členském státě.

3.3.1.2. Tento nový systém, podle kterého jsou povinně regulovány všechny případy doručení písemností, má-li adresát bydliště v jiném členském státě, se vztahuje pouze na doručování návrhů na zahájení řízení a oznámení o zahájení řízení. Pokud jde o další případy doručení soudních písemností v průběhu soudního řízení, má tato dodatečná ochrana menší význam.

3.4. Komunikace a výměna písemností mezi odesílajícími a přijímajícími orgány probíhá elektronicky prostřednictvím decentralizovaného informačního systému sestávajícího z vnitrostátních informačních systémů propojených pomocí bezpečné a spolehlivé komunikační infrastruktury, ačkoli existuje možnost, aby se v případech neočekávaných a mimořádných narušení informačního systému použily alternativní (tradiční) komunikační prostředky.

3.5. Stanoví se, že členské státy musí poskytnout pomoc se zjištěním místa pobytu příjemce v jiném členském státě. Za tím účelem návrh nabízí tři alternativní možnosti:

— právní pomoc prostřednictvím orgánů určených členskými státy,

— poskytování přístupu k veřejným rejstříkům obsahujícím bydliště prostřednictvím portálu e-justice

— nebo poskytování podrobných informací prostřednictvím portálu e-justice o dostupných nástrojích pro vyhledávání osob na území daného členského státu.

3.6. Zahraniční strany řízení mohou mít povinnost jmenovat zástupce pro účely doručování písemností v rámci řízení těmto stranám v členském státě řízení.

3.7. Zdokonaluje se postup týkající se práva adresáta odmítnout přijetí písemnosti, jestliže není sepsána v patřičném jazyce ani do takového jazyka přeložena.

3.8. Návrh ukládá poskytovatelům poštovních služeb povinnost, aby při doručování písemností poštou podle nařízení používali zvláštní doručenku (potvrzení o přijetí). Zavádí se také minimální pravidla týkající se osob, které mají být považovány za způsobilé „náhradní příjemce“, jestliže poskytovatel poštovních služeb nemůže písemnost předat osobně adresátovi.

([4]) Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 (Úř. věst. L 338, 23.12.2003, s. 1).
([5]) Nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 (Úř. věst. L 7, 10.1.2009, s. 1).

3.9. Návrh zavádí elektronické doručení písemností jako další alternativní metodu doručování podle nařízení.

3.10. Pro případné nedostavení se žalované strany k soudu se zavádí dva podstatné nové prvky:

a) soud, u kterého je řízení vedeno, bude v nepřítomnosti žalované strany povinen zaslat upozornění o zahájení řízení nebo o rozsudku pro zmeškání na dostupný uživatelský účet této strany;

b) stanoví se obecná lhůta dva roky ode dne vydání rozsudku pro zmeškání pro dostupnost mimořádného přezkumu zmeškání lhůty pro podání opravného prostředku v souvislosti s napadnutím uznání a výkonu tohoto rozhodnutí v jiném členském státě.

4. **Obecné připomínky**

4.1. EHSV vítá návrhy Komise týkající se změny nařízení o dokazování a nařízení o doručování písemností, neboť usnadňují integraci soudnictví v členských státech tím, že stanoví jednotné způsoby v příslušných oblastech uplatňování.

4.2. Oba návrhy přispívají ke zlepšení justiční spolupráce v EU na základě zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí (článek 81 SFEU), k posílení prostoru svobody, bezpečnosti a práva (čl. 3 odst. 2 a článek 67 SFEU) a k vytvoření vnitřního trhu (článek 26 SFEU).

4.3. Úhrnem lze říci, že přijetí a uplatňování normativního rámce navrženého Komisí objektivně přispěje k odstranění různých neviditelných překážek, které mají přímý dopad na život všech občanů (jak státních příslušníků členských států, tak osob pobývajících v EU) a na obchodování podniků v EU.

4.4. Aby byl zajištěn přístup ke spravedlnosti a spravedlivý proces, je nezbytné, aby se ustanovení těchto dvou návrhů uplatňovala v soudních řízeních s mezinárodním prvkem a aby tato řízení byla náležitě vedena.

4.5. Návrhy jsou rovněž v souladu se strategií pro digitální trh v oblasti elektronické veřejné správy, zejména pokud jde o nezbytnost přijímat opatření za účelem modernizace veřejné správy a dosažení přeshraniční interoperability, což usnadní interakci s občany.

4.6. Návrhy posilují právní jistotu, a pomáhají tak zabránit zpožděním a zbytečným nákladům pro občany, podniky a orgány veřejné správy a řeší nedostatky v ochraně procesních práv jednotlivých stran, neboť se pokoušejí zabránit bezmocnosti podle tzv. „zásady rovnosti zbraní“.

4.7. Je třeba poznamenat, že ustanovení týkající se aktů v přenesené pravomoci přijímaných za účelem aktualizace a změny přílohy obou návrhů nařízení není v souladu s postojem, který k této otázce zaujímá EHSV ([6]), neboť návrh zvažuje, že by přenesení pravomoci bylo na dobu neurčitou navzdory požadavku, aby přijímání těchto aktů v přenesené pravomoci bylo časově vymezeno.

4.8. EHSV se domnívá, že bez autentického soudního prostoru nelze plně využívat základních svobod jednotného trhu.

5. **Obecné připomínky k nařízení o dokazování**

5.1. Návrh změny nařízení o dokazování má posílit elektronickou komunikaci mezi příslušnými orgány na úkor používání papíru, který je nákladnější a pomalejší, a má podpořit využití videokonferencí k výslechům v jiných členských státech, aniž by v důsledku toho byla omezena procesní práva stran.

5.2. Ačkoli tento návrh předpokládá svědomité a účinné jednání dotčených soudů a pečlivé dodržování zásad loajální spolupráce a vzájemného uznávání – posledně jmenované je uvedeno výslovně proto, aby se zabránilo tomu, že bude zamítnuto uznání digitálních důkazů (čtvrtý bod odůvodnění a článek 18a návrhu) –, neobsahuje žádné ustanovení týkající se případného zamítnutí ze strany dožádaného soudu z důvodu:

([6]) Úř. věst. C 288, 31.8.2017, s. 29; Úř. věst. C 345, 13.10.2017, s. 67.

— nedovolených průtahů,

— chybějícího odůvodnění,

— nedostatečného odůvodnění.

Tyto důvody v praxi znamenají, že přístup k účinné soudní ochraně není možný, a mělo by se najít řešení, které zabrání jejich vzniku.

5.2.1. Tato okolnost je významná za současného stavu práva EU, kdy by se pouhé zamítnutí ze strany soudu, jenž má povinnost postoupit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie v záležitosti, která mu přísluší, mohlo považovat za vážné porušení povinností státu vyplývajících z práva EU ([7]).

5.2.2. Existují četné situace, kdy dožadovaný soud může vážně poškodit práva jednotlivce, pokud tento soud řádně nespolupracuje, zejména ve věci předběžné ochrany, neboť se dovolává výhrad národní svrchovanosti, národní bezpečnosti, veřejného pořádku atd. (viz čl. 4 odst. 2 SFEU) nebo v případě, že se vyskytnou rozpory vyplývající z odlišných procesních předpisů v členských státech.

5.2.3. K poslední uvedené situaci dochází například při zpřístupňování důkazů před řízením, neboť článek 23 Haagské úmluvy ze dne 18. března 1970 týkající se dokazování v zahraničí v občanských nebo obchodních věcech umožňuje, aby smluvní strany zavedly výhradu svrchovanosti s cílem zamítnout žádosti o právní pomoc vzniklé v předběžné fázi řízení (po návrhu na zahájení řízení, ale před zahájením řízení).

5.2.4. Platné nařízení (ES) č. 1206/2001 se sice touto otázkou výslovně nezabývá, ale vylučuje ji ze své oblasti působnosti, jak vyplývá z prohlášení Rady 54/01 ze dne 4. července 2001 (dok. 10571/01, s. 1).

5.2.5. Příležitostně mohou být nedovolené průtahy důsledkem nedostatečné odborné kvalifikace dožadovaných soudů nebo špatného fungování technologických infrastruktur. Aby se těmto situacím co nejvíce zabránilo a dále k nim nedocházelo, měl by návrh stanovit určitý typ ustanovení, které by od členských států vyžadovalo, aby zaručily digitální aktualizaci svých soudů a účelnost technologických infrastruktur.

5.3. Na druhé straně je třeba určitá ustanovení návrhu upřesnit. Například čl. 1 odst. 4 stanoví pojem „soud“ jako omezující, neboť ho definuje jako „jakýkoli justiční orgán v členském státě, který je příslušný k dokazování“ podle tohoto nařízení.

5.3.1. Ačkoli by tato definice mohla zahrnovat veřejné soudní úředníky (například notáře), vylučuje rozhodčí soudy soukromé povahy, ať už v oblasti rozhodčích řízení týkajících se investic, obchodu, spotřeby nebo jakýkoli rozhodčí soud zabývající se jiným předmětem.

5.3.2. Není tak uznán velký význam rozhodčích soudů pro obchodování a hospodářský oběh členských států a třetích zemí.

5.3.3. Co se týče třetích zemí, mohou nastat situace litispendence nebo problémy související s vykonáváním jejich rozhodnutí ze strany dožadovaných soudů členských států (například *anti-suit injunction*), které by mohly vyvolat právní nejistotu.

5.3.4. Tato omezující definice „soudu“ je jistě v souladu s judikaturou SDEU, která obvykle odmítá, že by rozhodčí soudy soukromé povahy byly „soudem“ ([8]).

5.3.5. EHSV se domnívá, že automatické uplatňování této judikatury SDEU na oblast, kterou se zabýváme, by mohlo vést k situaci, kdy nebudou uznána rozhodnutí rozhodčích soudů, nebo k zamítnutí spolupráce ze strany dožadovaného soudu, což by (v některých případech) mohlo ponechat zúčastněné osoby bez obhajoby.

([7]) Viz závěry generálního advokáta Watheleta ve věci C-416/17, Evropská komise v. Francouzská republika, body 95–103.

([8]) Například v těchto věcech: věc Nordsee 102/81(1982), body 10–13; věc Eco Swiss C-126/97(1999), bod 34; věc Denuit a Cordier C-125/04(2005), bod 13; věc Gazprom C-536/13(2015), bod 36; věc Achmea C-284/16(2018), body 45–49 atd.

5.3.6. Z tohoto posouzení je však třeba vyloučit rozhodčí doložky mezi investorem a státem uvedené v dvoustranných investičních smlouvách, neboť jsou neslučitelné s právem EU a nejsou právně závazné, pokud jsou nelegální z důvodu překrývání se s normami jednotného trhu a rozlišování mezi investory v EU, a to na základě judikatury SDEU v rozsudku „Achmea“ ([9]).

5.4. Článek 17b dává diplomatickým úředníkům nebo konzulárním zástupcům jednoho členského státu možnost provádět dokazování bez nutnosti předchozí žádosti na území jiného členského státu, v němž jsou akreditováni. Tato pravomoc je omezena na výslech státních příslušníků členského státu, který zastupují, bez donucení v souvislosti s řízeními, k nimž je příslušný soud tohoto členského státu.

5.5. Bylo by vhodné, aby úkoly těchto úředníků týkající se právní pomoci, jež jsou stanoveny v návrhu, mohly být rozšířeny tak, aby odpovídaly současné situaci EU, zejména v rámci volného pohybu a bydliště státních příslušníků členských států a svobody usazování jejich podniků. Proto by se dokazování ze strany těchto úředníků mohlo rozšířit na cizince, aniž by bylo nutné předem žádat o povolení, nebo na samotné státní příslušníky přijímajícího státu, pokud to tento stát schválí.

5.6. Je velmi důležité (a EHSV s tím souhlasí) stanovit povinnost pomoci odesílajícímu členskému státu při hledání bydliště osoby, které je třeba doručit soudní nebo mimosoudní písemnost v jiném přijímajícím členském státě, pokud její bydliště není známo.

5.7. Na druhé straně stojí v souvislosti s návrhem, jímž se zabýváme, agenda EU v oblasti spravedlnosti do roku 2020, která usiluje o posílení základních práv, včetně procesních práv v občanském soudním řízení.

5.8. V tomto smyslu berou digitalizační opatření v úvahu podmínky ochrany údajů a soukromí v systému pro elektronickou výměnu informací mezi dotčenými soudy, jako je vytvoření předem vymezeného souboru uživatelů systému (pouze soudy a justiční orgány členských států).

5.9. Ačkoli se však předpokládá, že se v budoucnosti zvýší počet útoků na tyto elektronické infrastruktury (riziko, které se může zvýšit v důsledku propojení dotčených informačních systémů), není uvedeno žádné ustanovení týkající se toho, jak by se vyřešilo určení odpovědnosti, pokud by v důsledku kybernetických útoků nebo selhání či závad informačního systému došlo k rozšíření citlivých informací nebo dokonce ke zničení důkazů k určitému řízení.

5.10. Může tedy dojít k vážnému poškození práv jednotlivců, aniž by existoval předvídatelný způsob, jak zajistit odpovědnost osob, které jej způsobily, nebo může dokonce dojít k tomu, že samotní jednotlivci budou muset toto poškození nést, pokud se ti, kteří jej způsobili, budou dovolávat existence vyšší moci.

6. **Obecné připomínky k návrhu nařízení o doručování písemností**

6.1. EHSV se domnívá, že návrh nařízení o doručování písemností zlepší a zrychlí soudní řízení, neboť zjednoduší a urychlí mechanismy spolupráce za účelem tohoto doručování. To zlepší výkon spravedlnosti ve věcech s přeshraničním prvkem, posílí procesní práva v občanském soudním řízení a zvýší vzájemnou důvěru mezi soudními systémy členských států.

6.2. Tento návrh se snaží odstranit zdlouhavost a časté nedodržování stanovených lhůt (což jsou situace, k nimž dochází v důsledku předávání písemností ze strany příslušných orgánů), přičemž stanoví povinnost, aby dokumenty byly předávány elektronicky. Stejně tak posiluje práva adresáta na obhajobu pomocí různých specifických zásahů příslušných orgánů vzhledem k nejistotě vyplývající ze skutečnosti, že nebyl přijat určitý dokument, nebo v případě rozsudku pro zmeškání.

6.3. Je třeba si povšimnout širokého subjektivního a věcného prostoru pro uplatňování tohoto návrhu, neboť zahrnuje všechny osoby, fyzické i právnické, to znamená všechny hospodářské subjekty včetně mikropodniků, přičemž přijímá pouze ty výjimky, které výslovně stanoví (čl. 1 odst. 1 a 3).

([9]) Rozsudek „Achmea“, věc C-284/16 ze dne 6. března 2018 (ECLI:EU:C:2018:158).

Je zapotřebí sjednotit všechny jazykové verze, aby bylo jasné, že navrhované nařízení se vztahuje nejen na dokument o zahájení řízení, ale také na všechny soudní dokumenty tohoto procesu.

6.4. EHSV souhlasí se zárukami a ochranou, jež jsou stanoveny proto, aby adresát mohl „odmítnout přijmout písemnost“, a s povinností informovat v tomto směru, kterou má přijímající subjekt. Aby však byla vyvážena práva stran řízení, je třeba, aby žalovaná strana byla plně obeznámena s návrhem na zahájení řízení, a proto by jazykový režim měl zahrnovat jazyk, kterému adresát rozumí, nebo jeden z úředních jazyků místa doručení.

6.5. Považuje se za vhodné zajištění doplňkových opatření pro doručování písemností poštou, doručování prováděné přímo prostřednictvím soudních úředníků, úředníků nebo jiných příslušných osob přijímajícího členského státu a elektronické doručování.

6.6. V každém případě je důležité chránit a zajistit neporušenost a účel písemnosti, ať už soudní nebo mimosoudní.

V Bruselu dne 17. října 2018.

předseda
Evropského hospodářského a sociálního výboru
Luca JAHIER